

Nume: Stângă

Prenume: Florin Horațiu

Clasa: a XI-a B Uman

Școala de proveniență: C.N. Anastasescu

Profesor Îndrumător: Cismaru Daniela

Localitatea: Roșiori de Vede

Telefon: 0771277991

Adolescența

Adolescența este o călătorie între copilărie și maturitate, o etapă în care mă descopăr și mă schimb continuu. Simt că în fiecare zi învăț ceva nou despre mine, despre lume și despre ceea ce îmi doresc de la viitor. Este o perioadă a întrebărilor, a visurilor mari și a emoțiilor intense. Uneori mă simt liber și plin de energie, iar alteori mă pierd în gânduri și nesiguranțe. Amintiri neliniștitoare care mă urmăresc fără încetare, încercând să-mi distrugă orice formă de fericire existentă. Episoadele de incertitudine sunt destul de frecvente și, uneori, apar fără un motiv clar. Se strecoară în minte ca niște umbre, făcând realitatea să pară mai rece, mai grea, mai lipsită de sens. Uneori, mă trezesc dimineața și simt o oboseală care nu are legătură cu somnul, un gol interior pe care nu-l pot umple. Alteori, lumea pare să meargă înainte, iar eu rămân pe loc, prins într-o stare de amorțeală emoțională. Totuși, în adâncul meu, știu că aceste episoade nu mă definesc. Sunt doar momente, furtuni trecătoare pe un cer pe care, uneori, apare și un curcubeu. Asta m-a motivat să încep să scriu.

În adolescență, mă aflu într-o continuă explorare a propriei identități. Încerc să îmi dau seama cine sunt cu adevărat, ce îmi place și ce vreau să devin. Fiecare experiență nouă mă modelează, fiecare conversație cu prietenii, fiecare carte citită sau film văzut îmi schimbă puțin perspectiva asupra vieții. În opere literare precum „Romanul adolescentului miop” de Mircea Eliade sau „Enigma Otiliei” de George Călinescu, adolescenții sunt înfățișați ca fiind în căutarea identității, confruntându-se cu incertitudini și idealuri. Această perioadă este marcată de întrebări existențiale, de dorința de a înțelege lumea și de a-și defini propriul loc în ea.

Uneori mă simt prins între copilăria pe care încă nu vreau să o las în urmă și responsabilitățile maturității care mă așteaptă. Am momente în care vreau să fiu independent, să iau propriile decizii și să mă desprind de regulile impuse de părinți sau profesori, dar alteori simt nevoia de siguranță, de protecție, de a ști că o persoană mă ghidează. Au existat situații în care voiam să

decid singur, crezând că varianta mea este alegerea corectă. De exemplu, într-o zi am fost invitat în parc de un grup vechi de prieteni. Părinții nu mi-au dat voie să merg, deoarece acești prieteni și-au schimbat foarte mult comportamentul. Știau că aceștia mă vor îndrepta către ceva care însemna o abatere către felul meu de a fi. Îmi doream să fiu independent, să pot accepta invitația, dar părinții mei erau conștienți de riscurile la care eram expus. Naivitatea vârstei mă împingea să iau decizii incorecte, pe care le-aș fi putut regreta tot restul vieții. De aceea, este bine să ai pe cineva lângă tine care să te ghideze în această perioadă a vieții.

Adolescența este și vârsta rebeliunii. De multe ori simt că vreau să fac lucrurile în felul meu, să ies din tipare și să îmi urmez propriile reguli. Nu îmi place când cineva îmi spune ce să fac, mai ales atunci când simt că nu sunt înțeles. Mi se pare că adulții uită cum este să fii adolescent, să ai visuri mari și să vrei să schimbi lumea. Profesorul de desen mi-a cerut să urmez un model clasic pentru un proiect artistic. Mi-a spus că trebuie să respect regulile impuse și să nu îmi folosesc stilul propriu. Eu, simțind că arta trebuie să fie o expresie liberă a personalității, am decis să fac desenul în felul meu, folosind culori și forme neconvenționale. Când am predat lucrarea, profesorul o privește și îmi scade nota pentru că nu am respectat indicațiile. M-am enervat, pentru că am simțit că nu e corect să fiu pedepsit doar pentru că am ales să fiu original. Simt că adulții nu înțeleg cât de important este pentru mine să mă exprim liber. Mai târziu, însă, colegii mi-au spus că le-a plăcut curajul meu și că desenul meu a fost cel mai interesant din clasă. Deși am fost penalizat, simt că am rămas fidel principiilor mele, ceea ce îmi oferă încredere să continui să fiu autentic, indiferent de reguli. Seara, când stăteam în camera mea, cu căștile în urechi și privirea pierdută pe fereastră, muzica mi-a aprins imaginația. Am început să visez cu ochii deschiși. Mi-am imaginat că într-o zi voi face ceva mare, ceva care va schimba lumea. Poate voi scrie o carte care va inspira milioane de oameni, voi inventa ceva revoluționar sau voi călători prin lume ca să descopăr locuri și culturi noi. Îmi notez câteva idei într-un jurnal, dar când încerc să le împărtășesc cu cineva, primesc un zâmbet îngăduitor sau un „vei înțelege când vei fi mai mare”. Mă enervează. De ce adulții nu mai cred în visuri? De ce trebuie să aștept până cresc ca să fac ceva important? Așa că mi-am promis că nu voi renunța. Oricât de imposibil ar părea, voi continua să visez și să cred în mine. Pentru că, până la urmă, toți cei care au schimbat lumea au început prin a visa.

Adolescența este și perioada marilor întrebări. Mă gândesc adesea la cine sunt, ce îmi doresc de la viață, ce înseamnă fericirea. Uneori mă simt pierdut în propriile gânduri, încercând să găsesc răspunsuri la întrebări pe care nici măcar nu știu dacă le pot formula corect. Era târziu, mult prea târziu ca să mai fiu treaz, dar somnul nu venea. Stăteam întins pe pat, cu privirea fixată în tavan. Minte mea nu se putea opri, mă gândeam la cine sunt, la cine vreau să devin, la ce înseamnă, de fapt, fericirea. Mă simțeam prins între copilărie și maturitate, ca și cum aș fi pe un pod care nu duce nicăieri.

elev: Românu Rareș-Cristian

clasa: a XI-a

profesor: Cismaru Daniela

Colegiul Național „Anastasescu”

REGRETUL

Cu fața gingașă și pielea-mi încinsă,
Iau creta în mână pentru întâia oară,
Cu ochii în caiet și mâna întinsă,
Scriu la tablă, cu gândul la vară.

Cu tovarășul meu din fața clasei
Încercam din răputeri să nu râd,
Sub supravegherea aspră a doamnei,
Nu aveam decât să mă pun pe gând.

Toți îmi ziceau că am potențial,
Dar nu pe mulți i-am crezut,
Însă el mă lăuda constant,
Și datorită lui am crescut.

Am ieșit premiant, iar el abia a absolvit.
Dar prietenia noastră tot a rezistat.

Încă vorbeam, încă eram amici,
Deși eu pe carieră eram mai focusat.

Am ajuns un detectiv foarte renumit,
Iar el nu prea știu ce făcea,
Știu că nu prea am mai vorbit
Și că foarte tare regretam,

Cu fața rece și exasperată
Iau creta în mână pentru ultima oară
Și pe asfalt îi desenez silueta
Amintindu-mi de vremurile bune
De acum odinioară.

ADOLESCENTUL

Mă simt ca un balon
Legat de pământ,
Încercând din răputeri să ajung la cer
Cu doar un jurământ

Să nu fiu doar un balon,
Ci ceva mai mult,
Dar, oricât aş vrea,
Mă văd doar eşuând,
Cu fiecare briză
Eu sunt luat de vânt,
Îndepărtându-mă de cer
Îmi vine să plâng
Şi, după fiecare supărare,
mă văd explodând,
Căci sunt irascibil
Şi sunt imatur
Ca balonul unui copil
Şi orice pot să fiu,
Dar tot sunt instabil.
Fie un câine sau o sabie
Te pot face fericit
Doar pentru o clipită
Până faşada cade.
Şi mă simt ca orice altă ispită,
O fraudă superficială
Care crede că e ceva mai mult,
O persoană specială
Dar nu e, ci e doar un balon
Care e spart uşor,
Dar are aspiraşiiile mari
Şi încearcă să zboare cât mai sus

Să se prindă de un nor,
Să zică „am ajuns la cer”,
Dar fericirea asta nu e ceva etern.

ASCUNZIȘUL

În luminiș, sub umbra ulmilor
Mă regăsesc întins pe iarbă,
Împrejurat de glasul corbilor,
Orbit de lumina albă,

În haosul meu preferat,
În oaza mea senină
Stau singur, epuizat
Cât vântul mă alină.

Cacofonii, strigăte, scandaluri,
Conflicturi cotidiene
Dispersate în aerul urban
Doar vocile viclene,

De asta frunzișu-mi adăpost,
Protejat de soare și de gălăgie,
De toate zgomotele fără rost,
Înconjurat de toată natura vie:

Iarba verde de roua clătita
Florile de castan în plin sezon
Poteca, de arbuști pitită
Toate pure, neatınse de om.

E al meu loc de odinioară,
Unde mă ascund de normele societale
Unde mintea-mi devine parcă mai clară
Reunindu-mă cu natura și cu animalele.

Eleva Robescu Florentina Sidonia, clasa a XI-a, Colegiul Național "Anastasescu"

Prof. Vaicăr Silvia

Luna Mai

Mai știi când alergam
Pe pajistile îmbujorate,
Pe covorul plin cu petale colorate?
Când abia deschideam ochii plăpânzi la soare
Și ne întrebam: când vom crește, oare ?

Mai știi cât de mult iubeam
Să ne udăm cu apă în zile însorite
Și să ne jucăm cărți în zile ploioase?
Timpul trecea, nouă nu ne păsa,
Până-ntr-o zi când ai decis a pleca.

Vremea a trecut, dar iată-mă aici ,
Stând și așteptând pe câmpiile de tine uitate,
Unde pașii noștri odată alergau fericiți.
Însă, mă frământă o întrebare,
Când am crescut oare?

Guță Antonia

Prof.Dragnea Adrian

Clasa a XI-a F

Întunericul

Întunericul meu plin de lumină
Iubirea ta mi-e străină,
Dar totuși atât de bine o știu
Pentru ea încerc să fiu.

Nu prea pot în alt mod să spun,
Ce simt și să nu par nebun
Căci te vreau atât de rău,
Dar fără să fiu și eu al tău !

Chiar acum te-aș săruta,
Sentimentele le-aș arată.
Dar știu că ar fi prea greu,
Să rămân așa mereu .

Căci eu sunt schimbarea,
Iar tu mie întrebarea.
Aș putea să rămân oare,
Chiar și ziua următoare ?

Repetent in dragoste

Și cu atâtea speculații
O să faci și contestații ,
În iubire ai picat
În distrugere ai câștigat!

Și te uiți cu disperare
Cerând înc-o încercare ,
Încercarea n-o să mai vină
Că iubirea ți-e straină!

M-ai iubit la început
După preș tu m-ai făcut ,
Am suferit de dragoste
Și m-am simțit ca o pacoste!

Am îndurat prea mult,
Când ai început
Să mă vorbești pe la spate,

Având amintirile uitate!

Tu m-ai trădat,

Eu am tot răbdat.

Sa te întorci iar inapoi!

La tot ce era înainte între noi!

Și poate am greșit și eu ,

Pasându-mi prea mult de averi

Pe care mi-le promiteai

Când totul era ca în rai!

Dar raiul încet s-a terminat

Relația noastră nu prea a durat,

Întorcându-ne iar înapoi

La viața înainte de noi!

Nu ai putut să mă iubești ca la început

Dragostea ți-era prea greu de crezut!

Și cu asta și închiei,

Iubirea câteodată e de 2 lei!

Safir rece

Și mă-mbraci cu o dorință
Plină doar de suferință,
Și ma arunci in gânduri reci
Pline doar de iubiri seci,
Dar cu atât iubit chin
Eu tot vreau sa fiu marin
Și de stiu ca-o sa sfârsesc
O sa-ti spun că te iubesc!

Băltoiu Roxana-Miruna

Clasa a XI-a

Colegiul Național „Anastasescu”

Roșiori de Vede, Teleorman

Prof: Daniela Cismaru

Nr. de tel. Prof 0722464849

Lumea neînțeleasă

Spuneți-mi toți de ce mințiți? Când eu vă spun voi n-auziți. De ce aveți urechi, dacă nu le folosiți?

Zadarnic încerc, iar voi toți vă iscodiți? Când eu vă râd, voi nu-mi zâmbiți. De ce aveți cu toții gură, și un zâmbet nu zâmbiți?

Cum se face întâmplarea, că vă-nfățișați ca aparate. Care-i rostul de a mai avea o inimă, când ea pentru nimic nu bate?

Unde-i dramul de ființă? Acum vreți a-l desființa? Din ființa mea vă spun. Nu fiți de piatră, căci piatra-i grea.

Când eu cu zburcium văd pe toate, și pe voi cei pângăriți. Cum puteți să vă priviți? Când aveți pe față ochi, dar a vedea voi nu voiți.

Șoapte în vânt

Perpetuu lucruri se întâmplă,
Când glasul greierilor cântă,
Mă uit spre el, îl văd prin stele,
În vânt îmi spune șoapte grele.

Persoanele de ieri ce-mi pleacă,
Acum sunt clipele ce vor să zacă,
În oase-mi simt timpul cum trece,
Făcându-mi amintirile să-nghețe.

Primăvara celui fără viață

Lumina se strecoară peste tine în mormânt,
Lumină, crăpătură în întuneric,
Țipă mut spre sobra ta ascunzătoare,

Tu tot dormi la tine sub pământ.

Perdele de neant acoperind um putregai,
Perdele, boboci de orori, la teamă imune,
Îți culeg din infernu-ți flori de mucegai,
Pe mormântul tău să le cunune.

Adieri surde îți rup tăcerea din mormânt,
Adieri îngetate, se prefac a primăvară,
Memorează scâncetu-ți în note de vioară,
Spre uitarea ta de-a pururi să le-ngâne.

Amară Ironie

Am râs sintetic atunci când nu găseam niciun zâmbet autentic.
Am căutat frenetic, prin toată falsitatea,
Ce am găsit nu-i autentic, imită autenticitatea.
Am râs patetic la patetic, atunci când nu mi-am găsit niciun răspuns poetic.
Nu am încercat din greu să încerc să mă impun,
Și nu am furat vreodată, dar dacă tristețea națională e furt, atunci e furt comun.
Am simțit întotdeauna din plin, că-s plină de golul din mine,
Iar atunci când nu-mi mai era rău, îmi era aproape bine.
Mă încadrez la cei ce nu vor încadrarea-n societate.

Și dacă tot ne punem atâtea întrebări,

Nu v-ați întrebat:

De ce se îndreaptă spre minoritate

Toți ce suferă în tăcere de suflete curate?

Am fost redirecționați risipitor să ne sintetizăm răspunsuri simple,

Și se fac că plouă când găsesc mai multe ace în băile din școli decât în farmacie.

Am întâlnit persoane intubate, aproape moarte, rupte de realitate, fără drepturi de autor,

Ce stăteau întinși pe pat, cu ochii ficși, își trăiau viața în calculator.

Avem cărți vândute scump, scrise de analfabeți funcționari,

Și nu vă mai întrebați: "de ce copiii noștri-s imorali?"

Nicolae Raluca-Gabriela

Clasa a XI-a A Uman

Colegiul Național „Anastasescu”

Profesor coordonator: Iliescu Eliza

0729098773

Titlu: Timpul

Pe calendar mai tai o zi,

Zburată ca frunza în toamnă, fără sfială.

În suflet plouă cu amintiri târzii,

Care, pe nesimțite, zboară.

Cândva eram cățărată prin copaci, pe sus,

Sau zburdam prin poiană cu genunchii juliți,

Dar acele vremuri au apus
Și anii au devenit jeliți.

Mi-am dat seama că firul vieții este scurt
Și timpul trece fără milă,
Copilăria mi-a devenit un trecut,
Lăsând în urmă o liniște fragilă.

Mi-e dor de tot ce-a fost și n-o să vină,
De strigătul de pe uliță, rămas acum în amintire,
De jocuri ce credeam că o veșnicie or să țină,
De anii ce-au fugit fără oprire.

Azi privesc spre cer, tăcută,
Realizând încă o dată
Că viața este scurtă,
Iar lumea e uitată.